

3. Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід / В. В. Артьоменко, С. С. Семченко, О. С. Єгоренко [та ін.] // Одеський медичний журнал. — 2015. — № 6. — С. 67–74.

РОЛЬ СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ

**Димчук І.С., Смандич В.С., Буряк О.Г., Лучик Є.Р., Сирбу Н.П.,
Маковський В.О.**

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

За підтримки проєкту Erasmus+ KA2 CBHE № 618812-EPP-1–2020–1-GE-EPPKA2-CBHE-IP SAFEMED+ «Simulation in Undergraduate MEDical Education for Improvement of SAFETY and Quality of Patient Care» / «Симуляційне навчання в медичній освіті для підвищення безпеки та якості обслуговування пацієнтів»

У сучасних умовах пандемії, карантинних обмежень і соціальної дистанції, для якісної підготовки спеціалістів необхідне застосування нових засобів, методів та форм навчання. Однією з таких форм є симуляційне навчання, яке стало компромісним виходом зі складної нелегкої ситуації. Воно дає змогу як утримувати мотивацію студентів до засвоєння теоретичної бази, так і сприяє формуванню в майбутніх спеціалістів практичних навичок.

Дослідники визначають симуляційне навчання в медицині, як попередження, підготовку та практику. Симуляція включає заходи, спрямовані на вироблення практичних навичок, алгоритмів та комунікацій. Ціллю такого навчання є забезпечення новими знаннями, хоча найчастіше воно допомагає визначити сфери, де знання або розуміння не є достатніми[1].

Для розвитку навичок у базовій медичній практиці використовують симулятори та моделі низького та середнього рівня складності. За допомогою розроблених сценаріїв, студенти можуть спробувати себе в різних ролях, відтворюючи ситуації, де взаємодіють кілька різних спеціалістів (наприклад: анестезіолог і хірург). За допомогою манекенів можливі аускультатії серцевих тонів, дихальних шумів як фізіологічних, так і патологічних, проведення пульсу на судинах як магістральних, так і периферичних, відстеження зіничного рефлексу тощо. На манекенах практикують діагностичні та лікувальні маніпуляції. На всі дії здобувачів освіти модель запрограмована реагувати відповідно до фізіології людини, у тому числі на дозу та шлях введення фармакологічних препаратів. Усі необхідні вітальні параметри пацієнта з'являються на моніторі. Водночас крім базового, доступне програмування складних для показу в клінічній практиці рідкісних патологій та станів.

Використання найновіших моделей симуляторів у віртуальній операційній дає змогу засвоїти різноманітні види операційних, діагностичних і лікувальних втручань. Прості тренажери використовують для відпрацювання навичок роботи з інструментарієм, звикання й орієнтування в просторі операційної. Такі тренажери передбачають поступовий перехід до більш самостійної практичної діяльності студентів в умовах операції чи інших клінічних ситуаціях. Під час складного симуляційного сценарію студенти вже самостійно обирають інструменти, складають тактику відпрацювання сценарію з оцінкою дій, алгоритмів, що відбулися. Згодом завдання ускладнюється. При цьому тренажер дає повторне відпрацювання процедур, які у звичайній практиці проводяться рідко, та дає змогу оцінити якість роботи студента.

Висновки: Підвищуючи цікавість студентів до практичної діяльності, симулятори дають змогу розглянути унікальні клінічні випадки, які навряд чи зустрінуться студентам у звичайній практиці. Пізнавальну діяльність стимулюватиме новизна побаченого, а якщо це тренажер рівня середнього і вище, то здобувачі освіти матимуть змогу пережити досвід застосування власних знань для допомоги умовному хворому. Студенти набувають практичного досвіду взаємодії з хворими, коли працюють на манекенах-тренажерах, а також на високотехнологічному обладнанні. Адже моделі реагують на фізіологічному рівні так само як відреагували б живі люди. Симуляційне навчання дає змогу підвищити якість практичних робіт. Комп'ютер об'єктивно оцінює роботу студентів, а сам тренажер дає змогу відтворювати клінічні ситуації по кілька разів, що сприяє закріпленню навичок. Таких високих результатів складно досягти за допомогою одноразових показів та вправ, що перевіряють теоретичні знання.

Список використаних джерел

1. Симуляційне навчання в медицині: нові кроки та перспективи впровадження. Режим доступу: <https://egolovlikar.mcfrr.ua/475341>
2. Артеменко В.В., Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід / В. В. Артеменко, О. С. Єгоренко // Одеський медичний журнал. — 2015. -№ 6 (152). Режим доступу: http://files.odmu.edu.ua/journal/OMJ_2015.06/m156_67.pdf
3. Семченко С.С. Симуляційне навчання в медицині // Одеський медичний журнал. — 2018. -№ 6 (96).